

чатъ само въ стари пѣсни. (Сливенскиятъ герой Златю Кокарджоолу е ималъ свой побратимъ, за когото се пѣе въ една пѣсенъ, че тоя побратимъ го съвѣтвалъ да стане пехливанинъ на единъ султанъ). Че дѣйствително е имало по-стари слѣди отъ каракачени въ сливенския Балканъ (котленско), се види най-вече отъ името на селото Катунища до Ичера. И наистина, дори и днесъ колибитѣ, въ които живѣятъ тѣй разпрѣснатитѣ изъ Балкана каракачени, се наричатъ отъ самитѣ тѣхъ катуни. Това име е още една романизаторска слѣда, бидейки отъ римското *cantone*.

Заправянето на квартала Клуцохоръ.

Нека още отъ началото заблѣжимъ, че додѣто имаме що годѣ данни за заправянето на централния Сливенъ и неговото разширяване, такива за Клуцохоръ нѣма почти никакви. Клуцохоръ се е заправилъ като отдѣлно отъ централния Сливенъ заселище. Това личи отъ турското му име Кадж-къой (сждийско село). Инѣкъ, то би се нарѣкло Кадж-махале. Но вънъ отъ това, схващането му като отдѣлно заселище се е проявило и въ епоса, дѣто въ една пѣсенъ за Злати Какарджоолу, самъ той родомъ отъ Клуцохоръ, се пѣе за Клуцохоръ, а не за Сливенъ. Важното е тукъ, че Кокарджоолу се визира не като подви-заващъ се въ Сливенъ, а вънъ отъ него, нейдѣ около тунженскитѣ села, отъ кждѣто той възнамѣрявалъ да иде въ Клуцохоръ. Пѣсенъта визира края на XVIII-я вѣкъ, и отъ тоя периодъ е и самото име Клуцохоръ, погърчено Кадж-къой, отъ самитѣ сливенци, подъ зараждащето се тукъ грѣцко влияние, което продължи кжсно до 1845 г.

Клуцохоръ прѣдставлява единъ двоенъ за насъ интересъ, защото, като заправенъ подобно на Н-Село отдѣлно отъ централния Сливенъ, раздѣленъ отъ него съ рѣка, турци въ него никога не сж живѣли, па и до днесъ е чисто български кварталъ, не заселванъ нито отъ арменци, нито отъ евреи. Въ това отношение той напомня дѣсната половина на града Ямболъ, нарѣчена Каргона, и съвпада съ нея по чуждото си име, по зачало и начинъ на заправяне ако не даже и по датата на зараждането си.